

Sandra Alderden

Op Scheppen!

SANDRA ALDERDEN

Op Scheppen!

EEN BORD VOL PERMACULTUUR

ANEKDOTES EN RECEPTEN VAN EEN BOERDERIJ IN FRANKRIJK

© 2018 Sandra Alderden

Schrijver: Sandra Alderden

Coverontwerp: Sandra Alderden

Fotografie: Daphne van Groeningen, Hilde Janssens en Sandra Alderden

Uitgeverij: Anoda Publishing

ISBN: 9789463679220

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of vereenvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Wil je meer weten over Sandra en Santi?

Glamping: www.simplycanvas.eu

Permacultuurtuin: www.simplypermaculture.com

facebook: www.facebook.com/SimplyCanvasandPermaculture

DE MEEST GESCHIKTE TIJD OM EEN BOOM TE PLANTEN
IS 20 JAAR GELEDEN.
DE OP ÉÉN NA BESTE TIJD IS NU.
(CHINEES SPREEKWOORD)

INHOUD

Voorwoord 8

1

SANDRA EN SANTI'S PLEKJE

Santi's wortels 12
Sandra's wortels 14
In een notendop: hoe we op onze
boerderij in Frankrijk terechtkomen 17

2

EEN BEETJE PERMACULTUUR THEORIE

Op weg naar permacultuur 24
Definitie en pijlers 26
De ethiek van permacultuur 29

3

WERK MET DE NATUUR, IN PLAATS VAN ERTEGENIN TE GAAN OF KEN JEZELF

Liever niet kaal 38
De vergevingsgezinde beginnerstuin 43
De grote máár van de lapjesdeken 50
Over mest 61
Mag de melkboer weer terugkomen 64
De marketing van biologisch eten 71
Voor op een delfts blauw tegeltje: 75
De hemelse tuin versus farmageddon" 80
Jouw eetbare tuin 83
De uitdaging van de druppelende kraan 88
YouTube-boeren zijn wijs, maar geloof niet alles 90
Project kas 94
Growing Home 97
Je bent wat je eet; psychisch voedsel 102
Wat heb je werkelijk op je bord geschept? 108
Fantastische uitvinding in een kartonnetje 117

4

ELK ELEMENT HEEFT MEER DAN SLECHTS ÉÉN FUNCTIE OF ONDERLINGE VERBONDENHEID

- Web of life 122
- De sterkste bewoner van de wereld 126
- Geen kippen die ploffen maar kippen die boffen 130
- Varkens en een Michelinsterren restaurant 143
- Een respectvol leven 146
- Aquaponie 152
- Plantengier en wormenbak 157
- Wist je dit al over bijen en insecten? 161
- Swales 168
- Ontmoet Bos 176

5

LAAT HET (ECO) SYSTEEM ZIJN EIGEN WEG BEWANDELEN OF LOSLATEN

- De aarde als ecosysteem 188
- Einde seizoen blues 193
- Nawoord en dank 196

VOORWOORD

Misschien wel de belangrijkste reden waarom ‘duurzaamheid’ bij de gemiddelde mens zo’n diepe afkeer oproept, is dat de ‘milieu problematie’ (het woord alleen al!) tegelijk diep en urgent en volstrekt uitzichtloos lijkt. Je krijgt er een schuldgevoel van. ‘Minder minder!’ roepen de duurzaamheidsactivisten over de consumptie waar de gemiddelde mens tegenwoordig zijn of haar identiteit omheen bouwt. Maar #HoeDan, om een bekende hashtag te citeren?

Duik met die vraag in het achterhoofd de debatten over duurzaamheid en transitie in en je ontdekt dat de vraag hoe we een samenleving bouwen in harmonie met de ecosfeer in plaats van ten koste ervan onvermijdelijk een technische kant heeft; en veel idealisten houden juist van literatuur, filosofie en gedachten. De natuurkundige begrippen, scheikundige processen en wiskundige formules uit de duurzaamheid studies doen menigeen daarentegen denken aan de middelbare school, en aan dat machteloze gevoel dat je krijgt als je beseft dat je ergens te dom voor bent.

Maar dan is er permacultuur, een concrete en ‘doe-bare’ toepassing van het idee dat we niet lineair moeten omgaan met de natuur (‘meer, meer’ in een rechte lijn in het oneindige), maar circulair. Het is heerlijk praktisch, in de zin dat je ermee aan de slag kunt op de boerderij of zelfs je eigen tuin. En zoals Sandra en Santi nu al jaren bewijzen op hun boerderij in Frankrijk is het een wereld van ‘learning by doing’ ofwel leren door doen in plaats van door enkel denken.

Ik ben zelf een weekje langs geweest bij Sandra en Santi en het mooiste moment ervoer ik toen Santi uitlegde hoe hij de twee varkens die hij in de maanden daarvoor had verzorgd ging slachten: “als een goede Boeddhist.” Santi deed het allemaal zelf, uiterst nauwkeurig en opgaand in het proces. Want hij is zalig die de beloning van zijn handelen vindt in die handeling zelf, en niet in het resultaat. Hoewel dat resultaat buitengewoon inspirerend is. Wanneer ik nu door de Franse velden rij denk ik niet meer: wat een prachtige groene heuvels. Ik denk: monocultuur. En hoewel ik met vakantie ben, dwalen mijn gedachten direct af naar bedrijfsleven, overheid en de samenleving in het algemeen. Ook daar heerst meer en meer de monocultuur. Universiteiten in heel Europa moeten nu op de dezelfde manier georganiseerd. Zo kun je nu veel makkelijker dan vroeger een tijdje ergens anders in Europa studeren. Alleen, waarom zou je dat nog doen, als die universiteiten nu allemaal zo op elkaar lijken?

Denk ook aan de heerschappij van de Masters of Business Administration (MBA) diploma-houders, die op allerlei plekken dezelfde bedrijfskundige formules projecteren op zeer verschillende organisaties. En denk aan hoe de kunsten, de publieke omroep en de musea allemaal in de ‘target-’ en ‘bonus-cultuur’ zijn

getrokken en hun waarde voor de samenleving moeten uitdrukken in financiële termen.

Dit soort gelijkschakeling ('harmonisatie' zeggen de voorstanders) maakt de wereld veel overzichtelijker, efficiënter en beheersbaarder- op de korte termijn. Maar op de lange termijn betekent monocultuur kwetsbaarheid. Wanneer alle grote banken dezelfde eigendomsstructuur hebben, met dezelfde financiële producten dezelfde soort winstdoelstellingen najagen en hun mensen allemaal betrekken van dezelfde 'top-universiteiten', dan krijg je groepsdenken. Wanneer dan in die financiële producten een onvoorziene fout, zwakte of lacune zit, dan dondert het hele monoculturele systeem in elkaar.

Dat was de crash van 2008, maar kijk naar de manier waarop bedrijfsleven en overheid hun IT-systemen allemaal op dezelfde monoculturele wijze 'optimaliseren' en je ziet eenzelfde patroon. Hetzelfde geldt voor de mondiale voedselproductie waar straks bijna alle koeien op aarde afstammen van dezelfde stier.

Zeker tien jaar verdiep ik mij nu in duurzaamheid en permacultuur is met het 'cradle to cradle' concept de sterkste en meest inspirerende oplossingsrichting die ik ben tegengekomen. Het zijn ook echt leuke mensen die zich erop hebben gestort- niet zo raar ook want leuke mensen zijn althans voor mij degenen die een monocultuur niet als geruststellend overzichtelijk ervaren, maar juist als verstikkend en deprimerend.

De permacultuur gemeenschap staat pas aan het begin, en leert snel. Dit boek is daarvan de weerslag. Niet alleen van alles wat Sandra en Santi inmiddels hebben geleerd, maar ook hoe ze dit alles opsteken: niet drammerig maar leergierig en met een open blik. Dat moet natuurlijk ook wel, want anders kom je in de ultieme paradox terecht: dat de permacultuur zelf ook weer monocultureel zou worden. Lees dit boek en je ziet hoe Sandra en Santi dit gevaar elegant en overtuigend steeds weer weten te omzeilen. En die varkentjes? Die hebben een beter leven gehad dan menig mens op aarde.

Joris Luyendijk

Schrijver

A photograph of a person sitting in a field of tall green grass with scattered yellow and white flowers. The person is wearing a blue long-sleeved shirt and blue jeans. Their hands are resting on their lap. The background is a solid light green color.

DEEL 1

SANDRA EN SANTI'S PLEKJE

Waar Sandra en Santi vandaan komen en hoe ze op een boerderij in Frankrijk terechtkwamen.

SANTI'S WORTELS

“Lieverd, waar ben je?” Ik loop roepend de deur uit, maar hoef niet ver te zoeken. In een visserspak waar je laarzen vastzitten aan een soort rubber tuinpak en met ontbloot bovenlijf staat Santi in de vijver voor ons huis. Hij haalt net een spartelende goudvis omhoog die hij met zijn blote handen heeft gevangen. Bijna betrappt kijkt hij op en laat de vis weer vallen. Ik zucht. Elk jaar hebben we hetzelfde gesprek. “Ik ga de vijver leeg laten lopen,” kondigt Santi dan aan. Waarop ik altijd zeg, “maar waarom, die vijver is kraakhelder, helemaal in balans en niks mis mee.” Soms wacht Santi dan nog een tijdje, maar wanneer de vijver-leeghaal-koorts bij hem toeslaat, moet de vijver vroeger of later leeg. Gewoon om zijn vissen te tellen en te bekijken. Vanbinnen glimlach ik. Op een van onze eerste ontmoetingen in een Boeddhistisch klooster in Frankrijk vond ik Santi ook met opgestroopte pijpenbroek in de modder in het meertje in de kloostertuin. “Wat ben je aan doen?” vroeg ik hem. “Niks, vissen aan het vangen” was het antwoord. “Zijn de vissen ziek?” “Nee.” “Wat ga je met ze doen dan?” “Niks, ik gooi ze meteen weer terug.” “Oh, ok, fijne dag.” “Doeg.”

Het is Santi's “happy place”, zijn voeten in de modder en handen in het water om vissen te vangen. Hij heeft een roerige levensweg bewandeld die niet barstensvol blijheid zit, maar de herinnering aan vissen met zijn vader in de rivier toen hij jong was is warm. In de modder voelt hij connectie met de aarde in zijn ontwortelde bestaan.

Santi wordt geboren in een adellijke familie in Laos. Waren de communisten Laos niet binnen gevallen in de jaren zeventig dan was Santi daar ongetwijfeld minister geworden of ambassadeur of chirurg. Dan zou hij getrouwd zijn met een Laotiaanse schone uit een goede familie, hoogstwaarschijnlijk bekonkeld door familieleden. De oorlog in de jaren `70 verscheurt het land en zijn familie steekt de grens over naar een vluchtelingenkamp in Thailand. Van daaruit komen ze terecht in Franse achterbuurten waar zijn familie elk dubbeltje moet omdraaien. Santi's vader neemt hem dagelijks mee naar de rivier waar ze vissen of jagen op eenden, zodat er 's avonds vlees bij het avondeten is. Santi's taak is om in de gootsteen de beesten schoon te maken. Met wat groenten, kruiden en uren pruttelen tovert zijn moeder heerlijke Laotiaanse gerechten op tafel.

Na de middelbare school studeert Santi medicijnen om in de voetstappen van zijn vader te treden, maar na een paar jaar ruilt hij de witte doktersjas voor het olijfgroene uniform van het Franse leger. Dat uniform verruilt hij uiteindelijk voor de saffraankleurige pij als Boeddhistische monnik in Sri Lanka. De reis gaat verder, maar nu altijd in de saffraankleurige pij, met kaal hoofd en de geschriften van de Boeddha onder de arm, langs Boeddhistische tempels in Engeland en Duitsland en als abt en leraar van een tempel in Zwitserland. Op een dag wordt hij geraakt door een wijze Vietnamese zenmeester: Thich Nhat Hanh en volgt hem naar zijn klooster Plum Village in Frankrijk. Na een jarenlang ontworteld nomadenbestaan vindt hij hier voor het eerst een vruchtbare omgeving waar hij wat vaste grond onder de voeten voelt.

SANDRA'S WORTELS

Op ons gemak lopen we de heuvel op met een leuk gezin dat hun zomervakantie doorbrengt in een van de safaritenten op onze kleine glamping in Frankrijk. We zijn omgeven door een stralend blauwe zomerhemel, wijngaarden en golvende heuvels. Santi en ik wonen op een boerderij met 5 hectare grond op het randje van de departementen Dordogne en Lot et Garonne in Zuidwest-Frankrijk. Qua landbouw wonen we op een overgang van wijngaarden vol Merlot naar landbouwvelden vol tarwe, zonnebloemen en koeien. In tegenstelling tot de Nederlandse postzegeltuintjes barst het op het Franse platteland van de ruimte. De twee kinderen die met ons meelopen buitelen door het veld op zoek naar sprinkhanen en we worden overladen met handenvol madeliefjes en paardenbloemen. Bovenaan de heuvel slaan we rechtsaf en zigzaggen door de wijngaard van onze burens. De wijngaard is al minstens vier generaties in de familie. Monsieur et madame Guéry, dik in de tachtig, dragen nog altijd hun steentje bij, maar het bedrijf wordt inmiddels gerund door Bernard, een van hun kinderen, die over een paar jaar ook al weer met pensioen zal gaan. De wijnranken zijn zwaarbeladen. Duizenden glanzende druiventrossen verdringen elkaar om zoveel mogelijk zonnestralen in te drinken als een Zandvoort vol bakkende zonzonaanbidders. Je kunt de gekoelde glazen witte wijn bijna proeven. In de verte zien we madame Guéry. "Kom we gaan even gedag zeggen." Terwijl we dichterbij komen zien we dat madame Guéry net voor het avondeten begint te zorgen. Met een knuppel

geeft ze twee ferme klappen op het achterhoofd van een konijn. “Oeps,” hoor ik de vader van het gezin zeggen. “Het hoort erbij, maar het is misschien wel een beetje veel voor de kinderen,” zegt hij. We pakken de kinderen bij de hand en keren het spartelende konijn de rug toe, terwijl we naar iets geweldig interessants in de verte wijzen, “moet je daar eens kijken!” Santi loopt alvast door om de buurvrouw een hand te geven en dan volgen wij ook. Het konijn hangt inmiddels slap aan zijn poten te bungelen in de hand van madame Guéry. Bernard komt vrolijk aanlopen om gedag te zeggen. Hij lacht enthousiast naar de kinderen en wijst op zijn tractor: “Voulez vous faire un petit tour?” vraagt hij. Ik hoef het niet eens te vertalen. Met grote ogen knikken de kinderen, ja natuurlijk willen ze een rondje op de tractor rijden. Monsieur Guéry komt ook nog even langs en we kletsen over het weer en de beloofde oogst, terwijl de kinderen mogen sturen op de enorme tractor. Met een schuin oog kijk ik een beetje jaloers naar het hartelijke ritje. Ik heb ook nog nooit op een tractor gereden, maar ja, ik bij Bernard op schoot op de tractor, dat gaat net niet op het traditionele Franse platteland.

Madame Guéry vraagt hoe het met mijn groentetuin gaat en of alles goed groeit. Monsieur Guéry kletst met het zware Franse accent van onze regio tegen onze gasten aan en Santi vertaalt. Vanuit mijn ooghoeken kijk ik nog eens naar het hangende konijn. Het is jaren geleden dat ik konijn gegeten heb. Mijn oma maakte het vroeger weleens klaar en dat was echt heerlijk. Glimlachend denk ik even terug

aan de lange reis die ik heb gemaakt om uiteindelijk op onze boerderij in Frankrijk uit te komen. Bizar hoe ik na een lange omweg toch dicht bij mijn eigen wortels terecht ben gekomen.

Ik kom uit een tuindersfamilie, diepgeworteld in Aalsmeer. Zover ik terug kan vinden (tot en met 1650) verbouwde mijn familie fruitbomen, aardbeien, rozen, sneeuwballen en sering. Als kind ravotte ik in de boomgaard van opa en oma en holde door kassen vol bloemenstruiken. Met pap ging ik mee naar de bloemenveiling en fietste langs duizenden karren vol geurende snijbloemen. Mijn baantjes voor zakgeld waren bloemen verkopen langs de deuren of jonge plantjes verspenen in een kwekerij. Rond mijn 18^e ontdekte ik reizen. Ik reisde met vrienden door Europa, China, Nepal, India, Australië en Nieuw-Zeeland en tijdens het reizen kwam er een hele zoektocht op gang in mijzelf. Ik maakte me zorgen over het lijden in de wereld en waarvoor dat nodig was. Ik ging op zoek naar antwoorden in een scala van spirituele boeken geschreven door veel wijze meesters en volgde workshops op het gebied van meditatie, yoga, reiki en voetreflexologie. Op zeker moment besloot ik dat ik naar de sjamanen in Peru moest, maar samen met een vriend ging ik eerst tot rust komen en mediteren in een Boeddhistisch klooster van een wijze Vietnamese zenmeester in Frankrijk. Thich Nhat Hanh heette hij en zijn klooster heette Plum Village. Daar ontmoette ik de oefening van mindfulness en de weldaad ervan voor de ziel en ik ontmoette Santi, die monnik was in het klooster en we werden vrienden voor het leven. Na een paar jaar verruilde ik mijn haar en spijkerbroek voor een kaal hoofd en een bruine pij en trad in als boeddhistische non. Weer een paar jaar later verruilde ik mijn kloosterkleding terug naar regenlaarzen en een tuinpak. De grote innerlijke zoektocht ging verder maar bracht me buiten de muren van het klooster. Santi woonde inmiddels niet meer in Plum Village en ik zocht hem op in Ierland waar hij woonde en werkte. Ook hij had zijn mooie pij ingeruild voor gewone kleren en had weer haar op z'n hoofd. Onze connectie vanuit onze kloostertijd bestond nog steeds en groeide uit tot een relatie. Vanaf Ierland zijn we nooit meer zonder elkaar geweest. Die paar jaar in het klooster en de ontmoeting met Santi is een prachtig verhaal dat ik opschreef in 'Levensreis naar Frankrijk.' Het is die levensreis die ervoor heeft gezorgd dat we nu hier staan te kletsen, bij Madame Guéry, met haar konijn, waar we uitkijken over onze eigen boerderij, minicamping en permacultuurtuin.

IN EEN NOTENDOP:

HOE WE OP ONZE BOERDERIJ IN FRANKRIJK TERECHTKOMEN

Wanneer Santi en ik elkaar in 2003 ontmoeten in Ierland en onze relatie beginnen hebben we letterlijk niets. Geen stoel om op te zitten, geen kleren om aan te trekken, geen haar op ons hoofd en geen euro in onze zakken. In Ierland vinden we gemakkelijk werk en na een paar jaar hebben we weer wat euro's op de bank. Praktisch gezien krijgen we ons leven weer wat op orde, maar in de voorstad van Dublin waar we wonen, missen we het platteland, rust en fluitende vogels verschrikkelijk. We beloven onszelf dat we, zodra het kan, teruggaan naar een leven op het platteland. In 2005 is het zover. Bij toeval worden we weer teruggeworpen in de armen van la douce France. We kopen een tweedehands rood Ford Fiestaatje en gaan op weg. Van vrienden kunnen we een idyllisch stenen huisje met blauwe luiken huren in een hazelnootboomgaard vlakbij Duras, om de hoek van het klooster waar we elkaar ontmoet hebben.

Werk is in Frankrijk niet zo gemakkelijk te krijgen als in Ierland. Ons kent ons op het Franse platteland. Er is geen uitzendbureau met een scala aan baantjes. Je krijgt een baan, omdat iemand die je kent iemand anders kent en enthousiast vertelt dat je een harde werker bent waarop de andere persoon zegt dat hij toevallig nog iemand zoekt. Het duurt dus een tijdje voordat we weer werk hebben gevonden en de financiën dalen snel weer naar een voor mij zorgelijk dieptepunt. Santi maakt

zich altijd minder zorgen dan ik. Ik wijd het aan zijn vluchtelingenachtergrond. Ze hadden nooit iets en het kwam altijd goed. Als je altijd wat hebt gehad, maak je je meer zorgen wanneer het bijna weg is. Dus, wanneer we nog 50 euro hebben en nog tien dagen te gaan tot het einde van de maand, roep ik dat dat verse croissantje van de bakker er niet meer af kan, terwijl Santi zegt: "50 Euro! Kom, we gaan uit eten!" Uiteindelijk vindt Santi seizoenswerk bij een boomkweker en ik vind parttime werk als secretaresse voor een makelaardij. We vullen de portemonnee bij met het schoonmaken van vakantiehuizen en het maaien van gras. We leven weer buiten en dat is heerlijk. We genieten van de zon op onze huid, van de frisse lucht, van de geluiden van de natuur om ons heen.

Van onze eerste verdiende Franse centen kopen we een kettingzaag om hout te zagen voor de kachel waar we in de winter voor zitten om boeken te lezen

A hand-drawn rectangular box with a double-line border, containing the text "Eindelijk leven we weer buiten en dat is heerlijk." in a simple, handwritten font.

Eindelijk leven we weer
buiten en dat is heerlijk.

en kopjes thee te drinken met een paar vrienden uit de buurt. Ik begin een groentetuintje en herinner me hoe mijn opa mij als kind meenam naar zijn groentetuin en mijn armen vollaadde met sla, bonen en tomaten. Met oma zat ik om de kleine keukentafel en dopten we prachtige roze gekleurde Stienese bonen. Maar dan was het etenstijd en kwam de eeuwige worsteling. Ik walgde van groenten, vond ze echt vreselijk vies. Het enige wat ik lekker vond was brood met hagelslag of katenspek, kip en toetjes. Prachtig om mee te spelen die gekleurde bonen, maar niet om in je mond te stoppen. Met mijn kleine kindervork prikte ik wat in de groenten op mijn bord en duwde ze wat heen en weer, eigenlijk op zoek naar een oorworm of een ander klein beestje dat niet uit de groente gewassen was en zich nu verstopte op mijn bord. Wanneer ik geluk had er eentje te vinden, hoefde ik namelijk mijn bord niet leeg te eten. Jammer genoeg vond ik heel vaak niks. Plan twee was meer appelmoes. Oma ging dan naar de kelder die boordevol ingemaakte potjes lekkers stond en haalde er zelfgemaakte moes voor mij. Ik wist dat ik mijn hele bord leeg moest eten bij oma want de regel was: pas een toetje als je bord leeg was. Bovendien werd het toetje in hetzelfde bord gegoten, dus dat bord moest echt leeg, want niets is zo vies als een restje aardappels dat in je gele vla dobert. Met veel gezucht en veel appelmoes probeerde ik niet te kokhalzen. Oma glimlachte altijd geduldig en beloofde me spelletjes ganzenbord en memory wanneer ik mijn bord leeg had. Oma had vast niet kunnen raden dat ik later gepassioneerd van groenten zou gaan houden. Zoveel zelfs, dat ik acht jaar vegetarisch zou worden en nog twee jaar veganistisch en daarna zelfs zelf dieren

en groenten zou gaan houden en verbouwen. Ik denk graag dat opa's en oma's hartstocht voor het land ook door mijn aderen vloeit. Het heeft gewoon even geduurd voordat ik het herkende.

In ons idyllische plattelandshuisje in Frankrijk bloeit de liefde voor de natuur op. Het liefst eten we biologisch maar helaas lukt dat niet helemaal, vanwege onze financiën omdat biologische producten vaak twee keer zo duur zijn. Wel kunnen we zakjes zaad kopen en onze eigen groenten proberen te kweken. Uit noodzaak en vanuit ons oprecht verlangen naar gezonde voeding werken we dus hard aan onze eigen tuin. Peultjes en tomaten die we zelf hebben geplant, waartegen we gekletst hebben en waar we liefdevol voor gezorgd hebben. Zo'n zaadje te zien ontspruiten en opgroeien tot een plant onder onze zorg is magisch en vervolgens krijg je dan ook nog tomaten als cadeau! En wat voor tomaten: de lekkerste tomaten ooit! Ons eerste Franse tuintje verandert iets in ons. Na een lange tijd van niet weten welke kant we op willen met ons leven ontspruit er langzaam een richting. Lekker buiten grasmaaien bij vakantiehuizen is helemaal niet erg, maar niet voor de rest van ons leven. We hebben veel geleerd van onze tijd in het klooster, we zorgen graag voor mensen en luisteren met liefde naar hun verhalen. We draaien onze hand er niet voor om voor 40 man een lekkere maaltijd op tafel te zetten. We zijn er goed in om mensen zich snel welkom en thuis te laten voelen. In het klooster hebben we jarenlang dag in dag uit de oefening van mindfulness gevolgd en beiden mediteren we al meer dan 25 jaar. We weten uit ervaring hoe gunstig en hoopgevend het is voor mensen om tijd te nemen voor jezelf en tot rust te komen. Een omgeving waar veel nieuws en een overdaad van social media prikkels vervangen wordt door een menu van alleen natuur, zingende vogels, eerlijk eten, een goed gesprek misschien, aangevuld met een boekje in de hangmat, een yogaklasje of een massage, doet wonderen voor de ziel. Langzaam vormt zich een beeld in ons hoofd dat wil ontkiemen en bloeien tot werkelijkheid.

Ik werk parttime voor een makelaardij en een van mijn taken is alle huizen die op de markt te koop komen op de website te zetten. Op een dag komt er een huis te koop. Een kasteeltje voor een belachelijk lage prijs. Santi en ik besluiten voor de gein langs te rijden en stiekem sluipen we de tuin in. We staan stil te kijken en zeggen dan bijna tegelijkertijd: "Nou, dit plekje zou het zomaar kunnen zijn." Die nacht kan ik niet slapen en in een paar uur schrijf ik een businessplan dat ik e-mail naar vrienden en familie. Het is een eerste stap op weg om onze droom te verwezenlijken en we vinden hulp bij mijn zus Esther en haar man. Samen met hen werken we het businessplan verder uit. Net als in een recept gooien we ingrediënten in een snelkookpan. Een toeristenbestemming waar mensen in een bijzondere omgeving kunnen overnachten. Een plek waar ze tot zichzelf kunnen komen en kunnen genieten van lekker eten, massages en het platteland. Een plek

die kan dienen als groepsruimte voor bijvoorbeeld een yoga- of schrijfweek. Een grote eigen groentetuin. Een plek die ons een leven op het platteland verzekert en waar we een inkomen uit kunnen halen om van te leven. Eruit komt Simply Canvas. Een boerderij met minicamping bestaande uit zes luxe safaritenten en drie huizen om te verhuren, een zwembad en vijf hectare land waarop we zoveel kunnen tuinieren als we maar willen. Gek genoeg op vijf minuten afstand van het klooster waar we elkaar ontmoet hebben